

O založení Moravských a Nových Bránic

pověst z Moravských Bránic

Kníže Soběslav II. se roku 1180 odebral na věčnost a na knížecí stolec v Praze místo něj nastoupil kníže Bedřich. Stát tehdy společně a nerozlučně tvořilo České knížectví, Moravské markrabství a pražské biskupství.

I přes to jak se před několika lety společně Češi a Moravané žijící v jednom státě dokázali spojit proti Rakušanům a úspěšně jim čelit, stala se věc nevídaná. Uběhlo pár let míru a spor se tentokrát rozhořel uvnitř státu. V Praze se rozhněval nový kníže Bedřich s markrabětem moravským Konrádem Otou proti sobě o celistvost státu. Dříve spojenci teď nepřátelé. Tak vytáhl Bedřich se silným vojskem na Moravu, aby ji zničil. Češi přitáhli do Bítovského a Znojenského kraje a všechno, co jim přišlo do cesty pobíjeli, plenili a pálili. Vtrhli i do Kounic, vypálili všechny dvory kromě kostela a kláštera. A když dokonali všechno, co se jim a ďáblu zlíbilo, vrátili se bez boje do Čech, protože se jim nikdo nepostavil na odpor.

Po tomto úspěchu Bedřich vypravil druhé tažení s větší silou než předtím, aby zničil markraběte moravského Konráda Otu. Ten se o připravovaném tažení dozvěděl. Sebral mohutné vojsko Moravanů s posilami Němců a postavil se Bedřichovi na místě zvaném Loděnice. Část vojska markraběte Konráda Oty utábořila se před bitvou po obou stranách řeky Jihlavy, aby měla dostatek vody, při brodech, kde jsou nyní při řece pastviny a pole obojích Bránic. Psal se rok 1185, když se u Loděnic do sebe pustila vojska Čechů a Moravanů. Byla svedena krvavá bitva. Ta byla dlouho nerozhodná a vedená s takovou zuřivostí, že křik a volání bojujících, ryk lidí i koní a třeskot zbraní bylo slyšet v Kounicích, které jsou od bojiště vzdáleny necelých 10 kilometrů. České vojsko sice zvítězilo nad Moravany, ale bylo to pirhovo vítězství, protože tam bylo více mrtvých než živých. Vítězům nezůstalo ani síl k pronásledování, na obou stranách padlo na 4000 mužů. Hrstka přeživších Čechů se hned vrátila domů. V táboře Konrádově se ženy staraly o raněné, a ošetřovali také raněné ze strany nepřátelské. Této příležitosti k získání osadníků z mužů boje neschopných, využil hrabě Vilém, tehdejší majitel kounického hradu. Nabídl raněným pozemky okolo táborů, aby se v těch místech usadili trvale a uložil jim za povinnost bránit i kounický hrad s podhradím proti náhlému přepadu. Tak se usadili na pravém břehu obránci hradu proti nepříteli, který by se blížil se strany Německé od Rakous. Na levém břehu obránci proti nepříteli se strany Moravské. Tedy moravští a němečtí brániči. Z toho povstala jména obcí Moravské a Německé Bránice. Obec Německé Bránice byla později přejmenována na Nové Bránice. Je jisté, že dnešní obce nestojí na původním místě táborů. Rozvodněná Jihlavka se na jaře vylévala daleko do polí, a vylévá se dosud. Donutila nové osadníky, aby si postavili obydlí dále od řeky, při potocích jež se vlévají po obou stranách do řeky Jihlavky.

A co pohněvaní šlechtici? Usmířili se, Konrád Ota si udržel moravské markrabství a uznal svrchovanost pražského knížete Bedřicha.

Poznámka autora: Takto uvedená pověst je pravdivá jen z malé části od historické skutečnosti, protože dle historických pramenů obě obce - spíš osady vznikly daleko dříve. První písemná zmínka o obcích je z roku 1173 a obce (v textu není rozlišeno které Bránice), byly majetkem ženského premonstrátského kláštera Rosa Coeli v Dolních Kounicích. Podle polohy můžeme však soudit s největší pravděpodobností, že obě obce byly založeny k obraně dolnokounického hradu, a to v době, kdy bylo této obrany nejvíce třeba - bojů mezi Přemyslovci a vpády Rakušanů. Tehdy Morava trpěla častými vpády nepřátel, a bylo přirozené, že majitel kounického hradu se chtěl zabezpečit před neočekávaným útokem od západu - úzkým údolím řeky Jihlavy, usídlením strážců a obránců v místech, kde se údolí k západu rozšiřuje.